

## Arrest

nr. 212 157 van 9 november 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X  
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. SCHELLEMANS, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 30 juli 2015 elk een eigen verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers worden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 13 juni 2016 en 17 november 2016.

1.2. Op 27 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De eerste bestreden beslissing, genomen voor eerste verzoeker, luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde een soennitisch moslim van Arabische origine te zijn en in het bezit te zijn van het Iraakse staatsburgerschap. U was woonachtig met uw echtgenote [Z.A.A.] [...] en uw vier kinderen [D.], [M.], [A.] en [H.] in de Al Jalid wijk (Nieuw Bagdad) in Bagdad. In 2005 begon u een carrière als politieagent. In 2009 ging u werken als beveiligingsagent voor de onderzoeksrechter [S.A.S.].*

*In juni 2015 werd u benaderd in de rechtbank door drie personen die u vroegen om informatie betreffende de onderzoeksrechter [A.S.] zoals zijn planning en adres, zodat zij hem konden benaderen en een strafzaak met hem konden bespreken. Het doel was om de beschuldigde vrij te krijgen. U zei hen dat u hen wel wat informatie ging verschaffen, maar dat zij dienden te wachten. Later merkte u op dat u achtervolgd werd toen u samen met uw collega [H.] de onderzoeksrechter vervoerde. U liet [H.], die met het voertuig reed, naar de dichtstbijzijnde controlepost rijden, overeenkomstig de veiligheidsprocedure. Daar informeerde u [H.] en de onderzoeksrechter dat ze werden gevolgd. Eénmaal op kantoor vertelde u aan de rechter dat u reeds werd benaderd door drie personen die om informatie vroegen. De rechter zei u dat u naar buiten moest gaan en dat hij u zou roepen om de zaak verder te bespreken. Na het gesprek met de rechter informeerde u ook [H.] betreffende de gebeurtenissen. De rechter benaderde u evenwel niet meer om de zaak verder te bespreken.*

*Rond 10 juni 2015 benaderden dezelfde drie personen die u reeds gecontacteerd hadden in de rechtbank, u thuis. Ze meldden u dat u de reeds gevraagde informatie over de rechter diende te verschaffen of dat u gedood zou worden. U wist niet wat te doen en ging akkoord met hun voorstel. U zei hen dat u eerst de planning van de rechter diende te bekijken alvorens u hen kon zeggen wanneer hij zich op welke plaats bevond. De drie personen vertrokken hierop. Twee à drie dagen later kreeg u een telefoon van uw echtgenote met de melding dat er geprobeerd was om uw zoon [M.] te ontvoeren. [M.] was buiten aan het spelen toen milities hem hadden proberen te ontvoeren. Uw burens, [L.], [K.], [M.] en hun vader hadden een wapen afgevuurd toen ze de poging tot ontvoering zagen, waarna de belagers uw zoon vrijlieten. Hierop besloot u om uw echtgenote en uw kinderen naar uw schoonfamilie te brengen. U dook onder en keerde niet meer terug naar het werk. U ging naar de politie om aangifte tegen onbekenden te doen van de poging tot ontvoering van [M.] en meldde er ook dat u bedreigingen ontving die verband hielden met een rechtszaak. Op 17 juli 2015 verliet u samen met uw echtgenote en uw kinderen Irak via de luchthaven in Bagdad en ging zo naar Turkije. Via de Balkanroute bereikte u België op 29 juli 2015, waar u en uw vrouw op 30 juli 2015 een verzoek tot internationale bescherming indienden.*

*Ter staving van jullie asielrelaas en/of identiteit legde u de volgende documenten neer: jullie Iraakse nationaliteitsbewijzen; de Iraakse identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kinderen; uw bewonerskaart d.d. 18 september 2014; uw verkiezingskaart; verscheidene kopies van diploma's van het voltooien van een politietraining in 2005 en 2006; een oude werkbadge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken uitgegeven op 16 augustus 2006 die vermeldt dat u werkzaam was als politieagent; een kopie van een bevel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ter bescherming van de rechters d.d. 9 oktober 2010 waarin staat dat u en de genaamde [H.J.S.] toegewezen werden aan de rechter [S.A.A.W.] te zijner beschermingpolitiebade die geldig is van 6 november 2013 tot 4 november 2016; een bevestiging van de onderzoeksrechtbank in al Sha'ab n.d. waarin staat dat u nog steeds werkzaam was als veiligheidsagent voor de rechter [S.A.A.W.]; overlijdensaktes van familieleden en een aangifte van de ontvoering van uw zoon.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U verklaarde vervolging te vrezen omwille van het gegeven dat u door militieleden benaderd werd om informatie over de rechter te krijgen waar u voor werkte. Zij wilden namelijk het bekend AAH lid [J.A.T.] vrij krijgen. U bent er echter om onderstaande redenen niet in geslaagd de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.*

*Zo legde u aangaande de gedetineerde, [J.A.T.], vage en tegenstrijdige verklaringen af hoewel deze niettemin een sleutelrol in uw relaas speelt.*

*Zo gaf u aan dat u door personen werd benaderd die aangaven dat ze informatie over u hadden verzameld en wisten dat u soenniet was. Ze stelden hierbij dat u één van hen bent, en niet van het andere kamp, waardoor u hen moest helpen met hun zaak (CGVS I p.11). Redelijkerwijs kan hieruit afgeleid worden dat uw belagers eveneens soennieten waren. Echter gaf u tijdens het tweede onderhoud aan dat u dacht dat de personen tot de sjitische AAH militie behoren (CGVS II p.3). Geconfronteerd met uw vorige verklaringen hieromtrent, kwam u niet verder dan de blote bewering dat u dit niet zou gezegd hebben (CGVS II p.15).*

*Verder legde u zeer volatiele verklaringen af over de persoon die zij wilden vrij krijgen en hoe u wist dat het om deze persoon ging. In eerste instantie gaf u aan de naam van de gedetineerde niet te weten om kort nadien te stellen dat u het dossier had gezien en dat de gedetineerde [J.A.T.] betreft. Dit is een bekend persoon van de AAH militie. Gevraagd wat die persoon nu concreet had gedaan, stelde u dit niet te weten. Geconfronteerd met uw verklaring dat u het dossier had bekeken, stelde u plots dat u het dossier niet had bekeken, maar dat u "links en rechts gehoord had" dat het om [A.T.] ging. Gevraagd naar een uitleg betreffende uw verklaring dat u het dossier had bekeken, gaf u uiteindelijk aan dat u het dossier van terrorisme tussen de stapel zag en vlug zijn naam had gezien. Gevraagd hoe u dan wist dat de militieleden op hem doelden, kwam u uiteindelijk niet verder dan dat de naam bekend was bij jullie en zijn naam vaak voorkwam (CGVS II p.3-4). Naast de verregaande volatiliteit in uw verklaringen komt het zeer bevreemdend over dat u wist dat zij op [A.T.] doelden, zonder dat uw belagers u dit gezegd hadden, en het bijgevolg de facto enkel een gissing van u betreft. Voorts werd in het licht van uw verklaringen dat [A.T.] een bekend AAH-lid is verder opzoekingswerk naar deze persoon gedaan. Daaruit blijkt dat [J.A.T.] de woordvoerder van AAH is en senoir commander van diezelfde militie. In juni 2015 wordt diezelfde persoon nog door verschillende (internationale) media geciteerd in het kader van de strijd tegen IS. Dat dergelijke persoon in juni 2015 gevangen zou zitten voor terrorisme zonder dat hier ook maar enige melding van wordt gemaakt, lijkt weinig plausibel.*

*Voorts legde u incoherente en weinig logische verklaringen af over de werkwijze van de militieleden en wat zij nu precies van u wilden. Zo gaf u in eerste instantie meermaals aan dat u een actieve rol diende te spelen om de beschuldigde vrij te krijgen. U stelde immers dat uw belagers het volgende zeiden: "Wij willen dat de beschuldigde vrij komt en jij zal er voor zorgen dat die gevangene zal vrij komen door te bemiddelen bij de rechter...ze wilden dat ik met hem -de rechter- daarover zou spreken en dat ik hem ervan overtuigde om de beschuldigde vrij te laten..." (CGVS I p.11-12). Daargelaten het volstrekt onlogische karakter van het feit dat de belagers niet zouden zeggen over wie u moest bemiddelen (CGVS II p.4), daar zij er niet van uit kunnen gaan dat u de naam vluchtig op een dossier zou gezien hebben en zo zou weten dat het die persoon is op wie bedoeld wordt, veranderen uw verklaringen over wat men precies van u wilde. Later blijkt immers dat u een veeleer een passieve rol diende te spelen en eigenlijk enkel het adres van de rechter moest geven (CGVS I p.12). U gaf aan dat ze de naam van de gedetineerde niet zeiden omdat ze enkel informatie over de rechter wilden (CGVS II p.5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, ontkende u simpelweg dat u gezegd had dat u met de rechter erover moest praten (CGVS II p.5). Later herhaalde nog meermaals dat u gewoon informatie over de rechter moest geven (CGVS II p.8). Gezien u duidelijk en meermaals aangaf met de rechter te moeten overleggen, is dergelijke ontkening van afgelegde verklaringen niet afdoende om het incoherente karakter van uw verklaringen in deze te rechtvaardigen. Überhaupt lijkt het weinig plausibel dat een machtige militie zoals de AAH met talrijke connecties uw hulp zou nodig hebben om het adres en eventueel traject van een rechter te achterhalen.*

*Verder gaf u aan dat u akkoord ging om op hun (zeer vage) eisen in te gaan. U stelde dat het geen probleem was en u hen de informatie zou bezorgen (CGVS II p.8). Gevraagd hoe u hen op de hoogte moest brengen, antwoordde u bizar genoeg met de vraag "hoe zou ik het die mensen vertellen". U werd vervolgens voor de voeten geworpen dat gezien u hen informatie moest geven en u hiermee akkoord ging, zij toch wel moesten meedelen hoe u de informatie moest doorgeven. U antwoordde vervolgens volledig naast de kwestie en voegde eraan toe dat men 2 dagen nadien uw zoon trachtte te ontvoeren. Uiteindelijk gaf u aan dat ze u niets speciaals vertelden over hoe u hen op de hoogte moest brengen (CGVS II p.9). Het komt dan ook weinig logisch over dat zij uw zoon poogden te ontvoeren, hoewel u akkoord ging met hun eisen, én u niet in staat was de informatie door te geven, noch dat zij in deze korte tussentijd hiernaar gevraagd hadden.*

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat u ook over andere facetten in uw relaas incoherente verklaringen aflegde. U verklaarde dat de rechter, nadat u hem over de problemen vertelde, u had aangeraden om een klacht in te dienen (CGVS I p.13). Toen u tijdens het volgende persoonlijk onderhoud gevraagd werd of de rechter u enig advies gegeven nadat u hem had ingelicht gaf u enkel aan dat de rechter u vroeg naar buiten te gaan en dat hij u later terug bij hem zou roepen. Echter heeft hij dit nooit gedaan en beaamde u dat hij geen enkel advies had gegeven (CGVS II p.15). Geconfronteerd met uw verklaring dat de rechter u had aangeraden klacht in te dienen, kwam u wederom niet verder dan te stellen dat u dit niet gezegd had (CGVS II p.15).

Dergelijke vage, onlogische en incoherente verklaringen betreffende zaken die aan de kern van uw relaas raken, ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees op manifeste wijze.

Aangaande een eventuele vrees voor vervolging omwille van uw profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonde en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Bagdad plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Voor zover u enige vrees hebt omwille van het verlaten van uw werk, kan vooreerst verwezen worden naar uw verklaring waarin u aangeeft dat u de rechter verwittigd heeft dat u het werk ging verlaten en hij u de raad gaf u goed te beschermen; nog los van het gegeven dat u geen zicht geeft op de omstandigheden waarin u uw werk verlaten heeft, gezien het ongeloofwaardig asielrelaas dat u naar voor brengt (CGVS II p.13). Bovendien legt u geen enkel document neer dat wijst op enige vorm van beschuldiging, noch haalt u dit aan.

Algemeen kan nog gesteld worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Aangaande de dood van uw broers dient te worden opgemerkt dat één van hen een natuurlijke dood stierf. Uw andere broer werd in 2007 vermoord in het kader van het toen hoogoplopend sektarisch geweld, al stelde u hierbij dat dit niet de reden uitmaakte waarom u vertrok (CGVS I p.4-5). Uw ouders stierven respectievelijk in 1999 en in 2007. Gezien het lange tijdsverloop en het gegeven dat u sindsdien

geen geloofwaardige problemen heeft gekend, en gezien het gegeven dat de situatie in 2007 waarbij het sektarisch geweld zeer hoog opliep niet te vergelijken is met de huidige situatie in Bagdad, zijn er evenmin indicaties dat u alsnog omwille van een familielid zou worden gevisieerd. Sowieso haalt u nergens aan dat u een vrees heeft omwille van familieleden die zijn overleden.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat noch het feit dat u in een gemengd huwelijk zit, noch het feit dat u in een wijk woonachtig bent met een overwegend sjiiitische bevolking, een motief was om te vertrekken. U haalde dit immers nergens aan en uw vrouw gaf expliciet aan nooit problemen gekend te hebben omwille van jullie gemengd huwelijk of omwille van de wijk waarin jullie woonden (CGVS I vrouw p.10).

De door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie nationaliteitsbewijzen, identiteitsbewijzen van jullie en de kinderen en uw bewonerskaart bevatten enkel persoonlijke gegevens die niet in twijfel worden getrokken.

Uw politiebades, de documenten dat u voor een rechter werkte en de documenten inzake uw politietraining bevatten informatie aangaande uw werkactiviteiten die an sich evenmin in twijfel worden getrokken.

De overlijdensaktes indiceren dat er familieleden van u zijn omgekomen hetgeen op zich in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken.

Betreffende de politieaangifte dient verwezen te worden dat de hoge mate van corruptie in Irak en het gemak waarmee dergelijke documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief en weegt dit niet op tegen de zwaarwichtige vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder

afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in

*Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.*

*Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.*

*De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.*

*Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.*

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

*- De tweede bestreden beslissing, genomen voor tweede verzoekster, luidt als volgt:*

*"A. Feitenrelaas*

U [A.S.Z.], verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent gehuwd met [A.J.A.] met wie u in Bagdad woonachtig was. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde motieven als deze van uw man baseert.

Het relaas van uw man luidt als volgt:

"U verklaarde een soennitisch moslim van Arabische origine te zijn en in het bezit te zijn van het Iraakse staatsburgerschap. U was woonachtig met uw echtgenote [Z.A.S.] [...] en uw vier kinderen [D.], [M.], [A.] en [H.] in de Al Jalid wijk (Nieuw Bagdad) in Bagdad. In 2005 begon u een carrière als politieagent. In 2009 ging u werken als beveiligingsagent voor de onderzoeksrechter [S.A.S.].

In juni 2015 werd u benaderd in de rechtbank door drie personen die u vroegen om informatie betreffende de onderzoeksrechter [A.S.] zoals zijn planning en adres, zodat zij hem konden benaderen en een strafzaak met hem konden bespreken. Het doel was om de beschuldigde vrij te krijgen. U zei hen dat u hen wel wat informatie ging verschaffen, maar dat zij dienden te wachten. Later merkte u op dat u achtervolgd werd toen u samen met uw collega [H.] de onderzoeksrechter vervoerde. U liet [H.], die met het voertuig reed, naar de dichtstbijzijnde controlepost rijden, overeenkomstig de veiligheidsprocedure. Daar informeerde u [H.] en de onderzoeksrechter dat ze werden gevolgd. Eénmaal op kantoor vertelde u aan de rechter dat u reeds werd benaderd door drie personen die om informatie vroegen. De rechter zei u dat u naar buiten moest gaan en dat hij u zou roepen om de zaak verder te bespreken. Na het gesprek met de rechter informeerde u ook [H.] betreffende de gebeurtenissen. De rechter benaderde u evenwel niet meer om de zaak verder te bespreken.

Rond 10 juni 2015 benaderden dezelfde drie personen die u reeds gecontacteerd hadden in de rechtbank, u thuis. Ze meldden u dat u de reeds gevraagde informatie over de rechter diende te verschaffen of dat u gedood zou worden. U wist niet wat te doen en ging akkoord met hun voorstel. U zei hen dat u eerst de planning van de rechter diende te bekijken alvorens u hen kon zeggen wanneer hij zich op welke plaats bevond. De drie personen vertrokken hierop. Twee à drie dagen later kreeg u een telefoon van uw echtgenote met de melding dat er geprobeerd was om uw zoon [M.] te ontvoeren. [M.] was buiten aan het spelen toen milities hem hadden proberen te ontvoeren. Uw burens, [L.], [K.], [M.] en hun vader hadden een wapen afgevuurd toen ze de poging tot ontvoering zagen, waarna de belagers uw zoon vrijlieten. Hierop besloot u om uw echtgenote en uw kinderen naar uw schoonfamilie te brengen. U dook onder en keerde niet meer terug naar het werk. U ging naar de politie om aangifte tegen onbekenden te doen van de poging tot ontvoering van [M.] en meldde er ook dat u bedreigingen ontving die verband hielden met een rechtszaak. Op 17 juli 2015 verliet u samen met uw echtgenote en uw kinderen Irak via de luchthaven in Bagdad en ging zo naar Turkije. Via de Balkanroute bereikte u België op 29 juli 2015, waar u en uw vrouw op 30 juli 2015 een verzoek tot internationale bescherming indienden.

Ter staving van jullie asielrelaas en/of identiteit legde u de volgende documenten neer: jullie Iraakse nationaliteitsbewijzen; de Iraakse identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kinderen; uw bewonerskaart d.d. 18 september 2014; uw verkiezingskaart; verscheidene kopies van diploma's van het voltooien van een politietraining in 2005 en 2006; een oude werkbadge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken uitgegeven op 16 augustus 2006 die vermeldt dat u werkzaam was als politieagent; een kopie van een bevel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ter bescherming van de rechters d.d. 9 oktober 2010 waarin staat dat u en de genaamde [H.J.S.] toegewezen werden aan de rechter [S.A.A.W.] te zijner beschermingpolitiebade die geldig is van 6 november 2013 tot 4 november 2016; een bevestiging van de onderzoeksrechtbank in al Sha'ab n.d. waarin staat dat u nog steeds werkzaam was als veiligheidsagent voor de rechter [S.A.A.W.]; overlijdensaktes van familieleden en een aangifte van de ontvoering van uw zoon."

## B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.



*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot [A.J.A.] (CGVS I p.6-7). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.*

*De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:*

[idem motivering eerste bestreden beslissing]

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de vluchtelingenstatus benadrukken verzoekers het profiel van verzoeker en stellen ze dat hiervan een manifest foutieve beoordeling werd gemaakt. Zij wijzen erop dat hij een soennitische man is, getrouwd met verzoekster die sjiiitisch is. De kinderen volgen de strekking van de vader waardoor zij ook soenniet zijn. Zij wonen samen in de overwegend sjiiitische wijk Al Jalid te Bagdad. Bovendien is verzoeker politieagent en was hij de laatste jaren werkzaam als veiligheidsbeambte van de onderzoeksrechter S.A.S. Verzoekers benadrukken dat aan al deze elementen door de verwerende partij niet wordt getwijfeld.

Verzoekers menen dat de redenering van de verwerende partij met betrekking verzoekers profiel als politie- en veiligheidsagent problematisch is en verwijzen daarbij naar de UNHCR Eligibility Guidelines inzake Irak van 2012. Ten eerste is het zich hebben voorgedaan van eerdere vervolgingsfeiten geenszins een vereiste om een individuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dient de vrees voor vervolging op een prospectieve manier te worden beoordeeld. Ten tweede werd er geen enkel onderzoek gevoerd naar de objectieve situatie van veiligheidsagenten in Bagdad noch bevat het administratief dossier enige landeninformatie hieromtrent. Verzoekers verwijzen naar de samenwerkingsplicht die op de verwerende partij rust. Zij stellen dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat politie- en veiligheidsagenten in Bagdad een objectief risicoprofiel hebben. Zij citeren daarbij uit de UNHCR Eligibility Guidelines inzake Irak van 2012 en betogen dat recente informatie aangeeft dat de situatie geenszins is verbeterd, waarbij nieuwsberichten worden aangehaald. Verwerende partij diende minstens een onderzoek te voeren naar de actuele veiligheidssituatie van verzoeker als politieagent en beveiligingsbeambte van een onderzoeksrechter, alvorens de stelling aan te nemen dat hij louter omwille van zijn functie niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, quod non. Volgens hen blijkt duidelijk dat deze bewering geen steun vindt in de objectieve landeninformatie.

Vervolgens stellen verzoekers dat uit de COI Focus van 26 maart 2018 omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad, blijkt dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld. Zij citeren vervolgens uit deze COI Focus en voegen eraan toe dat verzoeker als soenniet wonende in een overwegend sjiiitische wijk bijgevolg langs beide zijden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van al dan niet gerichte aanslagen.

Verder merken verzoekers op dat zij tijdens hun beide gehoren erg doorleefde verklaringen hebben afgelegd over de ontvoeringspoging van hun zoon. Zij menen dat de bestreden beslissingen enkel motiveren over de vermeende ongeloofwaardigheid van de concrete problemen die door verzoeker werden aangehaald in verband met zijn werk maar dat over de ontvoeringspoging van hun zoon met geen woord wordt gerept. Verzoekers kunnen enkel afleiden dat aan één bepaald aspect van hun asielrelaas geen geloof wordt gehecht. Verder verwijzen verzoekers naar landeninformatie waaruit blijkt dat ontvoeringen van kinderen regelmatig voorkomen in Irak. Tussen 2014 en 2017 werden 1500 kinderen ontvoerd, het merendeel volgens verzoekers door sjiiitische milities in Bagdad. De meesten zijn nooit naar huis teruggekeerd. De kidnappings worden uitgevoerd in het kader van het sektarisch geweld of om losgeld te kunnen vragen aan de als welstellend gepercipieerde ouders. Het is volgens verzoekers dan ook meer dan plausibel dat de ontvoeringspoging om een andere dan de aangehaalde problematiek heeft plaatsgevonden waardoor de verwerende partij dient te motiveren waarom dit niet het geval zou zijn. Op basis van de bestreden beslissingen is het voor verzoekers onduidelijk of hieraan al dan niet geloof wordt gehecht en in voorkomend geval om welke concrete redenen zou moeten worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit element van hun vrees. Door enerzijds het volledig gebrek aan motivering door de verwerende partij en anderzijds de erg doorleefde verklaringen van verzoekers hieromtrent kan redelijkwijze dan ook worden aangenomen dat verwerende partij geen twijfels heeft over deze ontvoeringspoging. Deze diende dan ook in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van de verzoekers' asielaanvragen, quod non.

Ten slotte benadrukken verzoekers de nood aan een cumulatieve risico-analyse en citeren zij hierbij uit het arrest van het Britse Hooggerechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG, [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017. Verzoekers besluiten dat indien deze noodzakelijke oefening wordt gemaakt en alle opgesomde vervolgingsrisico's niet afzonderlijk van elkaar worden beoordeeld, maar cumulatief, er moet besloten worden dat verzoeker als lid van de Iraakse veiligheidsdiensten, politieagent en veiligheidsbeambte voor een onderzoeksrechter in zware strafzaken, die bovendien gekend soennitisch is en wonende in een overwegend sjiiitische wijk, die gehuwd is met een sjiiitische vrouw en minstens drie jaar in het buitenland verbleven heeft, en waarvan de broer reeds in 2007 in het kader van hoog oplopend sektarisch geweld vermoord werd én wiens zoon een ontvoeringspoging heeft meegemaakt, een gegronde vrees voor vervolging heeft en dient te worden erkend als vluchteling. Verzoekers merken verder op dat UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk geïdende wordt. Zij wijzen er verder op dat het feit dat een groot aantal personen zich in zelfde situatie bevindt geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees maar deze juist kracht kan bijzetten.

Over de subsidiaire beschermingsstatus houden verzoekers een theoretisch betoog. Zij menen dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de hierboven uiteengezette redenen. Verwerende partij diende tevens in deze zin een risico-analyse te maken, quod non.

Verzoekers benadrukken verder de persoonlijk omstandigheden van verzoeker die volgens hen in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad dermate verhogen – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – dat er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofde bestaat.

Zij herhalen dat verzoeker een soennitische man is, gehuwd met een sjiiitische vrouw, en woonachtig in een overwegend sjiiitische wijk. Ze benadrukken dat uit de aangehaalde landeninformatie blijkt dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiiitische milities. Verzoekers broer werd overigens in 2007 ten gevolge van het sektarisch geweld vermoord. Verzoeker was daarenboven werkzaam als politieagent, en later als veiligheidsbeambte bij een onderzoeksrechter in zwaarwichtige strafzaken. Hij escorteerde een rechter dagelijks van en naar het werk, en zorgde voor de veiligheid bij het horen van beklaagden. Verzoekers stippen aan dat aan al deze elementen niet wordt niet getwijfeld door verwerende partij en dat hun zoon het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging. Uit de objectieve landeninformatie blijkt volgens verzoekers duidelijk dat de veiligheidssituatie in Bagdad

nog steeds erg volatiel is, en er geenszins sprake kan zijn van een duurzame, stabiele veiligheids-situatie. Ze citeren uit de COI Focus van 26 maart 2018 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad (zie administratief dossier): *"Verschillende waarnemers gaan ervan uit dat de instorting van het kalifaat in Irak en Syrië en het volledige verlies van het grondgebied ertoe zal leiden dat ISIS zal terugvallen op de modus operandi van voor de stichting van het kalifaat, en zich weer volledig zal concentreren op het plegen van terroristische aanslagen vanuit de ondergrond. Bijvoorbeeld is deze ontwikkeling in de provincie Diyala al enige tijd geleden gebeurd omdat ISIS daar geen territorium wist te veroveren. In de provincie Bagdad heeft ISIS eveneens geen grondgebied kunnen bemachtigen, en is de organisatie altijd ondergrond gebleven."*

Verzoekers betogen verder: *"Men verwacht dus dat omwille van de instorting van het kalifaat in Irak en Syrië, de situatie in Bagdad zal escaleren tot het een niveau bereikt zoals momenteel aan de gang is in de provincie Diyala, waarvoor verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus toekent (zie bestreden beslissing)."*

Ook een erg recente nota van UNHCR met betrekking tot de toepassing van een intern vestigingsalternatief in Bagdad maakt gewag van problematische toegang tot Bagdad vanuit de luchthaven, een verregaande security clearance check voor terugkeerders naar Bagdad en de ontelbare checkpoints (stuk 12) :

*"Access to Baghdad for persons returning from abroad: Iraqis can access Baghdad via Baghdad International Airport. According to information available to UNHCR, Iraqis of certain profiles who do not originate from Baghdad may be at risk of arbitrary arrest at any of the checkpoints between Baghdad International Airport and Baghdad City. This concerns in particular Sunni Arabs and Sunni Turkmen originating from (previously or currently) ISIS-held areas or areas affected by conflict, in relation to whom there are reports of arbitrary arrest and incommunicado detention on the basis of their perceived support for ISIS."*

*"[...] Even when individuals are able to obtain a support letter and to secure a sponsor, they still need to obtain security clearance from the five security agencies listed above, where they need to apply in person. Applying for security clearance may itself be fraught with difficulties for Iraqis of certain profiles, including in particular for Sunni Arabs and Sunni Turkmen from (previously or currently) ISIS-held and conflict areas, who may at that point be arrested and detained under the AntiTerrorism Law of 2005 (Law No. 13 of 2005)<sup>13</sup> on the basis of broad and discriminatory profiling.<sup>14</sup> Similarly, anyone who does not meet all residency requirements listed above is not allowed to reside in Baghdad; at checkpoints in the city or during security raids such persons are at risk of arrest and detention under the Anti-Terrorism Law of 2005.<sup>15</sup> Based on UNHCR's observations, the implementation of residency requirements usually becomes stricter following security incidents in Baghdad. Responsibility for such incidents is often broadly attributed to persons of Sunni Arab origin, especially those originating from (previously or currently) ISIS-held areas or conflict-affected areas, on account of their perceived sympathies for or affiliation with ISIS."*

Hieruit blijkt dat verzoeker, als soenniet, eveneens een verhoogd veiligheidsrisico loopt door de ontelbare checkpoints waar hij onvermijdelijk dient te passeren bij een verblijf in Bagdad. Omwille van zijn profiel is het tevens verre van evident dat hij door de verregaande security clearance zou geraken.

Verzoekers wensen ook hier te wijzen op de cumulatieve risicoanalyse die dient te worden verricht. Indien we alle opgesomde risico's niet in isolatie tot elkaar beoordelen, maar cumulatief, dan kan men niet anders dan besluiten dat verzoekers door bovenvermelde omstandig- heden een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van vervolging of te worden bloot- gesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon of van hun menselijke waardigheid zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dan ook dat zij vanwege hun specifieke situatie en individuele omstandig- heden minstens in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut."

Verzoekers voegen volgende stukken ter ondersteuning van hun verzoekschrift toe:

<sup>3</sup> UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers front Iraq*, 31 mei 2012, HCR/EG/IRQ/12/03, p. 14-27, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4fc77d522.html> ;

<sup>4</sup> UN News Service, *Sad of state affairs in Iraq as last month 's surge in violence leaves more casualties*, 5 oktober 2016, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/57f63279412.html> ;

<sup>5</sup> SIGIR, *Learning from Iraq. A final report from the special inspector general for Iraq reconstruction*, maart 2013, p. 90-95, beschikbaar op <https://www.globalsecurity.org/military/library/report/2013/sigir-learning-from-iraq.pdf> ;

<sup>6</sup> Overzicht van recente aanslagen op politieagenten in Bagdad ;

<sup>7</sup> Verschillende nieuwsberichten over aanslagen op politieagenten in Bagdad ;

8. *REUTERS, Iraq 's Shi 'ite militias formally inducted into security forces, 8 maart 2018, beschikbaar op <https://www.reuters.com/article/us-mideast-crisis-iraq-militias/iraqs-shiite-militias-formally-inducted-into-security-forces-idUSKCN1GK354> :*
9. *THE BAGHDAD POST, Kidnapping children threatens social peace in Baghdad, 1 januari 2017, <http://www.thebaghdadpost.com/en/storv/4562/Kidnapping-children-threatens-social-peace-in-Baghdad>;*
10. *THE GUARDIAN, Millions of Iraqi children repeatedly and relentlessly targeted, says UN, 30 juni 2016; beschikbaar op <https://www.theguardian.com/global-development/2016/jun/30/millions-iraq-children-repeatedly-relentlessly-targeted-says-un-united-nations> ;*
- H-4 (Returns to Baghdad) Iraq CG, [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 23 januari 2017, beschikbaar op <http://www.refworld.org/cases/GBR/UTIAC.588621844.html> ;*
12. *UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Letter to Legal Counsel in the Netherlands re Guidance on the Application of an IFA/IRA in Baghdad, Iraq, 5 February 2018, available at: <http://www.refworld.org/docid/5a9e5a434.html>"*

### 2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

#### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

## 2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

### 2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

### 2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers' vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: verzoekers verklaren de Iraakse nationaliteit te bezitten. Verzoeker is een soennitische moslim, verzoekster een sjiiitische moslima. Beiden zijn van Arabische origine te zijn, afkomstig uit Bagdad. Verzoeker startte in 2005 als politieagent en werd in 2009 de beveiligingsagent van de onderzoeksrechter S.A.S. Verzoeker werd in 2015 door militieleden benaderd om informatie te krijgen over de rechter voor wie hij werkt met als doel

een bekend lid van de Asa'ib Al Haq militie, met name dhr. J.A.T., vrij te krijgen. Er was een poging tot ontvoering van hun zoon. Verzoekers vrezen vervolging door de militieleden.

2.4.2.2. Verzoekers hebben ter staving van hun tweede verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 23, map met 'documenten').

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze documenten zowel vormelijk als inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Net zoals de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat sommige van deze documenten niet meer doen dan verzoekers' persoonlijke gegevens, zoals nationaliteit en identiteit, vaststellen, die niet in twijfel worden getrokken. Ook bevestigen sommige van deze documenten de werkzaamheden van eerste verzoeker, met name dat hij als politieagent voor een rechter werkte. De voorgelegde overlijdens-aktes bevestigen dat familieleden zijn omgekomen, hetgeen ook niet in vraag wordt gesteld.

Wat betreft de politieaangifte met betrekking tot de ontvoering van verzoekers' zoon, stelt de Raad vast dat verzoekers slechts een kopie voorleggen en geen origineel document. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van dit document niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerlei knippen en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). In navolging van de commissaris-generaal wijst de Raad er verder op dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (AD CGVS, stuk 24, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016).

Verzoekers laten de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen voorgelegde documenten ongemeoid.

Hoewel verzoekers zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze documenten in deze stand van zaken omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers de vluchtelingenstatus onder meer geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis van volgende vaststellingen:

- Verzoeker legt vage, tegenstrijdige en volatiële verklaringen af over zijn belagers en de gedetineerde J.A.T. hoewel deze een sleutelrol in het vluchtrelaas speelt. Bovendien blijkt uit landeninformatie dat J.A.T. de woordvoerder van de AAH militie is en dat hij in juni 2015 nog in verschillende internationale media wordt geciteerd in het kader van de strijd tegen IS, zodat het weinig plausibel lijkt dat deze persoon in juni 2015 gevangen zou zitten voor terrorisme zonder dat hier enige melding van wordt gemaakt.
- De verzoeker legt incoherente en weinig logische verklaringen af over de werkwijze van de militieleden en wat zij precies van hem wilden, inclusief over de ontvoeringspoging van zijn zoon.
- Ook over andere facetten van zijn relaas, legt verzoeker incoherente verklaringen af.

De commissaris-generaal besluit dat de vage, onlogische en incoherente verklaringen over zaken die aan de kern van het vluchtrelaas raken, de geloofwaardigheid van de vervolgingsvrees op manifeste wijze ondermijnen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoekers toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers voeren slechts een zeer beperkt verweer tegen voormelde concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen aangezien het zich enkel concentreert op beoordeling door de commissaris-generaal van de voorgehouden ontvoeringspoging van hun zoon.

2.4.2.4. Wat betreft de ontvoeringspoging van hun zoon, verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor:

*"2 à 3 dagen nadien heeft mijn echtgenote me gebeld. Ze was in paniek. Ze was aan het wenen. Ze heeft me gezegd dat ze geprobeerd hadden om onze zoon te ontvoeren. Toen ik dat hoorde, heb ik de rechter gezegd dat ik meteen naar huis moest gaan, want dat ze mijn zoon geprobeerd hadden te ontvoeren. Ik verliet mijn werk en ging naar huis.*

*Ik keerde snel naar huis. Ik heb mijn vrouw gezien, ze was aan het roepen en het wenen. Dat was ongeveer na het middagsgebed. Ik heb haar gevraagd wat er gebeurd was. Ze zei dat ze geprobeerd hadden om mijn zoon te ontvoeren en dat ze dankzij de burens er niet in geslaagd waren. Het ging over [M.]. Omdat ze hem de vorige keer gezien hadden. Hij stond naast me. Thuis, dan bedoel ik mijn gezin, wisten ze niets over dat probleem, want ik vertel niets ivm mijn werk. Ik ben gaan informeren bij de burens. Ze zeiden dat toen mijn zoon aan het spelen was, een paar mannen kwamen in een wagen en ze hebben geprobeerd om [M.] mee te nemen. Maar ze hadden tijdig kunnen intervenieren zodat hun poging mislukte. Ons huis lag aan de straat en voor ons was er een speelveld, een voetbalveld, waar de kinderen altijd gingen spelen. Alle kinderen van de wijk. Iets later hebben ze me gebeld en ze hebben me gezegd dat ik nu gezien had wat ze allemaal konden doen. Dat het maar een voorbeeld was. "Volgende keer zullen we jouw gezin vermoorden. Wij willen een snelle oplossing", zeiden ze. We hebben meteen een paar belangrijke spullen meegenomen. Ik heb mijn echtgenote naar haar familie gebracht en ik ging bij mijn vriend slapen. Ik pendelde van hier naar daar. Ik ging niet meer naar mijn werk. Ik heb de rechter gebeld om hem alles te melden. Ik heb hem gezegd dat ik mijn leven niet meer ging riskeren en ik ging het werk gewoon verlaten. Hij gaf me de raad me goed te beschermen en nadien heb ik het land verlaten."* (AD CGVS, stuk 16, gehoorverslag van 13 juni 2016, p. 13)

Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker:

*"Ik had een gedachte dat die personen die me benaderden erachter zouden zitten.*

*Weet u dat die personen erachter zitten?*

*Ja, dat was mijn redenering. Ik had geen andere problemen."*

(AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag van 17 november 2016, p. 10)

Uit deze gehoren blijkt dat verzoeker stelselmatig de ontvoeringspoging van zijn zoon uitdrukkelijk in verband heeft gebracht met de benadering door militieleden om informatie te krijgen over de rechter voor wie hij werkt, met als doel een bekend lid van de Asa'ib Al Haq militie, met name dhr. J.A.T., vrij te krijgen.

Zoals eerder vermeld, hecht de commissaris-generaal geen geloof aan het vluchtrelaas omwille van de vage, onlogische en incoherente verklaringen over zaken die aan de kern van het vluchtrelaas raken. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker vage, tegenstrijdige en volatiele verklaringen aflegt over zijn belagers en de gedetineerde J.A.T. hoewel deze een sleutelrol in het vluchtrelaas speelt. De commissaris-generaal verwijst terecht naar landeninformatie waaruit blijkt dat J.A.T. de woordvoerder van de AAH militie is en dat hij in juni 2015 nog in verschillende internationale media wordt geciteerd in het kader van de strijd tegen IS, zodat het weinig plausibel lijkt dat deze persoon in juni 2015 gevangen zou zitten voor terrorisme zonder dat hier enige melding van wordt gemaakt. Ook stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat verzoeker incoherente en weinig logische verklaringen aflegt over de werkwijze van de militieleden en wat zij precies van hem wilden, inclusief over de ontvoeringspoging van zijn zoon, en dat hij ook over andere facetten van zijn relaas, incoherente verklaringen aflegt.

De commissaris-generaal motiveerde hierbij: *"Verder gaf u aan dat u akkoord ging om op hun (zeer vage) eisen in te gaan. U stelde dat het geen probleem was en u hen de informatie zou bezorgen (CGVS II p.8). Gevraagd hoe u hen op de hoogte moest brengen, antwoordde u bizar genoeg met de vraag "hoe zou ik het die mensen vertellen". U werd vervolgens voor de voeten geworpen dat gezien u hen informatie moest geven en u hiermee akkoord ging, zij toch wel moesten meedelen hoe u de informatie moest doorgeven. U antwoordde vervolgens volledig naast de kwestie en voegde eraan toe dat men 2 dagen nadien uw zoon trachtte te ontvoeren. Uiteindelijk gaf u aan dat ze u niets speciaals vertelden over hoe u hen op de hoogte moest brengen (CGVS II p.9). Het komt dan ook weinig logisch over dat zij uw zoon poogden te ontvoeren, hoewel u akkoord ging met hun eisen, én u niet in staat was de informatie door te geven, noch dat zij in deze korte tussentijd hiernaar gevraagd hadden."*

Uit dit motief blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, dat de commissaris-generaal wel rekening heeft gehouden met de ontvoeringspoging van hun zoon en hierover uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. Bijgevolg staat genoegzaam vast dat het vluchtrelaas in al zijn aspecten werd beoordeeld en dat in casu geen geloof wordt gehecht aan het aspect van de voorgehouden ontvoeringspoging in de door verzoekers' geschetste omstandigheden. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat het weinig logisch is dat de militieleden pogen zijn zoon te ontvoeren hoewel verzoeker akkoord ging met hun eisen, én hij niet in staat was de informatie door te geven, noch dat zij in deze korte tussentijd hiernaar gevraagd hadden. Verzoekers brengen niets in tegen dit pertinente en concrete motief dat raakt aan de kern van het vluchtrelaas.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar landeninformatie gevoegd bij het verzoekschrift (stukken 9 en 10) waaruit blijkt dat ontvoeringen van kinderen geregeld voorkomen in Irak en dit in het kader van sektarisch geweld of om losgeld te kunnen vragen aan de als welstellend gepercipieerde ouders. Verzoekers stellen dat het meer dan plausibel is dat de ontvoeringspoging om een andere dan de aangehaalde problematiek heeft plaatsgevonden waardoor de verwerende partij dient te motiveren waarom dit niet het geval zou geweest zijn.

Het is echter niet aan de commissaris-generaal om te gissen over andere redenen of omstandigheden waarin de ontvoeringspoging heeft plaatsgevonden en daarover te motiveren. Het komt immers in beginsel aan verzoekers toe alle nodige elementen ter staving van hun verzoek aan te brengen, in het bijzonder de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienen.

Verzoekers gaan in hun betoog dan ook geheel voorbij aan het feit dat verzoeker zelf stelselmatig de ontvoeringspoging van zijn zoon uitdrukkelijk in verband heeft gebracht met de benadering door militieleden om informatie te krijgen over de rechter voor wie hij werkt, met als doel een bekend lid van de Asa'ib Al Haq militie, met name dhr. J.A.T., vrij te krijgen. De commissaris-generaal heeft, zoals hierboven vermeld, de aannemelijkheid van de ontvoeringspoging in deze door verzoekers geschetste omstandigheden onderzocht en als niet-geloofwaardig beoordeeld.

Indien verzoekers heden in het kader van dit beroep menen dat de voorgehouden ontvoeringspoging om andere redenen heeft plaatsgevonden dan deze die zij hebben reeds hebben aangehaald, dan is het aan hen om dit verder te concretiseren.

In dit kader merkt de Raad op dat de kopie van de politieaangifte, om bovenvermelde redenen, slechts een relatieve bewijswaarde heeft. Verzoekers verschaffen geen informatie over de verdere opvolging van deze politieaangifte. Aldus blijkt niet dat de aangifte inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze werd bevestigd door de instantie die ze noteerde.

Ten slotte merkt de Raad op dat uit de door verzoekers aangereikte informatie (verzoekschrift, stukken 9 en 10), blijkt dat tussen 2014 en 2017 een 1500-tal kinderen werd ontvoerd in Irak, waaronder ook kinderen in Bagdad. Evenwel kan in de aangereikte informatie niet worden gelezen dat kinderontvoering een zodanig wijdverspreid en structureel fenomeen is dat heden kan worden gesteld dat kinderen in Irak het slachtoffer zijn van groepsvervolging.

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Verzoekers slagen er met hun betoog niet in om de voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot hun vluchtrelaas in een ander daglicht te plaatsen. In navolging van de commissaris-generaal, besluit de Raad dan ook dat verzoekers' vluchtrelaas, -het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen-, niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.



2.4.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, na het onderzoek van verzoekers' vluchtrelaas, eveneens is nagegaan of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn profiel als politieagent.

De commissaris-generaal heeft zich hiervoor gesteund op objectieve landeninformatie, zoals verwerkt in de UNHCR Eligibility guidelines die zich in het administratief dossier bevinden. De Raad ziet niet in welk bijkomend onderzoek naar de concrete objectieve situatie van politieagenten in Bagdad gevoerd had moeten worden, wanneer de overige landeninformatie die verzoekers bijbrengen (stukken 4-7 bij het verzoekschrift) niet meer doen dan enkel bevestigen dat politieagenten een risicoprofiel hebben, hetgeen reeds afdoende blijkt uit de UNHCR Eligibility guidelines. Een schending van artikel 27 van het KB CGVS, inmiddels opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018, blijkt niet, evenmin als een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat uit de voorliggende recente landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, niet kan worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van politieagenten of veiligheidsagenten in Irak. Er blijkt niet dat verzoeker een risico loopt om slachtoffer te worden van een groepsvervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een systematische praktijk waardoor iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld wordt niet betwist, maar er blijkt dus niet dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter omwille van het feit dat hij politieagent is, zou dreigen te worden vervolgd of geviséerd bij terugkeer naar Irak.

Vervolgens weze benadrukt dat de vaststelling dat een verzoeker valt onder een risicoprofiel, er niet automatisch toe leidt dat hij als vluchteling dient te worden erkend. Een individuele beoordeling is nog steeds nodig. UNHCR stelt zelf in haar richtlijnen dat niet alle personen die vallen onder een risicoprofiel noodzakelijkerwijze nood zullen hebben aan internationale bescherming. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zijn de specifieke elementen van de individuele verzoeker doorslaggevend. (p. 13: *"Similarly, not all persons falling within these risk profiles will necessarily be in need of international refugee protection: in the assessment of whether or not a claimant would be likely to be exposed to persecution or serious harm upon return, the specific elements of the individual claim are decisive."*).

De UNHCR Eligibility Guidelines inzake Irak van 2012 hanteren zeer duidelijk een individualiseringsvereiste voor alle geïdentificeerde risicoprofielen. Zo stelt UNHCR dat personen die in verband kunnen worden gebracht met de Iraakse overheid, zoals politieagenten, mogelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van een (vermeende) politieke overtuiging maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval (*"individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion"*).

Ook het door verzoekers' aangehaalde arrest van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk bevestigt dat het belang van een religieuze-politieke identiteit van een persoon wat betreft het risico bij terugkeer onvermijdelijk afhankelijk is van de omstandigheden van elke zaak (*"We find that the significance of a person's religio-political identity to risk on return will inevitably depend on the circumstances of each case."*). Een beoordeling van de individuele omstandigheden is nodig (BA (Returns to Baghdad) Iraq CG [2017] UKUT 00018 (IAC), par. 101) (stuk 11 bij het verzoekschrift).

Bijgevolg volstaat het niet louter aan te halen dat de verzoeker valt onder één of meerdere risicoprofielen om het bestaan aan gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Evenmin is het louter opsommen van verschillende cumulatieve risicofactoren in hoofde van verzoeker voldoende.

Bij de beoordeling van het risico moet steeds rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Het is aan verzoekers om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat verzoeker omwille van zijn risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat een loutere verwijzing naar algemene

informatie om aan te tonen dat hij heden bij terugkeer naar Irak dreigt te worden gevisieerd omwille van zijn werkzaamheid als politieagent, niet volstaat. Verzoeker dient dit in concreto aan te tonen.

Evenwel heeft verzoeker in verband met zijn profiel, met name zijn werkzaamheid als politie- en veiligheidsagent, geen concrete, geloofwaardige en ernstige problemen aangehaald. Zoals hierboven reeds vastgesteld, oordeelt de commissaris-generaal op basis van pertinente bevindingen dat verzoekers verklaringen vaag, onlogisch en incoherent zijn en niet stroken met objectieve landeninformatie. Hij besluit terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in de jaren voor zijn komst naar België gevisieerd of vervolgd werd omwille van zijn werkzaamheden als politieagent.

Verzoekers stellen hierbij dat het zich hebben voorgedaan van eerdere vervolgingsfeiten geenszins een vereiste is om een individuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dat de vrees voor vervolging op prospectieve wijze moet worden beoordeeld.

De Raad leest nergens in de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal de aannemelijkheid van de vrees voor vervolging afhankelijk maakt van eerdere vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan. Er blijkt enkel dat de commissaris-generaal is nagegaan of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat het risicoprofiel van verzoeker zich bij terugkeer naar Bagdad zal concretiseren. Zoals UNHCR zelf in zijn richtlijnen inzake Irak stelt, moet voor personen die vallen onder een risicoprofiel worden nagegaan of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, waarbij de specifieke elementen van de individuele verzoeker doorslaggevend zijn.

In casu heeft de commissaris-generaal het vluchtrelaas van verzoeker, dat volledig verbonden werd aan zijn profiel als politieagent en beveiligingsagent van een onderzoeksrechter, ongeloofwaardig bevonden. Verder is de commissaris-generaal nagegaan of verzoeker in zijn verklaringen melding heeft gemaakt van omstandigheden die erop duiden dat hij in de jaren voor zijn komst naar België gevisieerd of vervolgd werd omwille van zijn profiel, dit is zijn werkzaamheden als politieagent, wat in casu niet het geval is. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker verklaarde sinds 2005 politieagent te zijn en sinds 2009 werkzaam als veiligheidsagent van een onderzoeksrechter, met een *“constante aanwezigheid in het bijzijn van een rechter, inclusief het escorteren van deze rechter van en naar zijn woning”*. Verzoeker maakte echter doorheen zijn twee gehoren geen melding van andere incidenten die een concrete aanwijzing vormen dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat het risicoprofiel van verzoeker zich bij terugkeer naar Irak zal concretiseren. Er werd hem uitdrukkelijk gevraagd: *“Behalve die incidenten zijn er nog incidenten?”* waarop hij antwoordde: *“Dat was het eigenlijk. Ik had geen andere problemen.”* (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag van 17 november 2016, p. 13).

Ook nu zetten verzoekers in hun verzoekschrift geen specifieke omstandigheden of concrete aanwijzingen uiteen die aannemelijk maken dat er, in vergelijking met de jaren dat hij als politie- en veiligheidsagent in Bagdad heeft gewerkt, een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker omwille van zijn profiel zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Bagdad. Bij gebrek aan zulke aanwijzingen maken verzoekers dan ook niet concreet aannemelijk dat verzoeker heden omwille van zijn werk als politieagent nood zou hebben aan internationale bescherming. De commissaris-generaal besluit aldus terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Bagdad plots wel zou worden gevisieerd of vervolgd omwille van zijn werk als politieagent.

2.4.2.6. Wat betreft verzoekers soennitische geloofsstrekking, merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt *“dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische militias”* (AD CGVS, stuk 24, map met “landeninformatie”, ‘COI Focus’: “Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”, 26 maart 2018, p. 33-34).

Uit deze voorliggende recente landeninformatie kan echter niet worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De landeninformatie die verzoekers aanreiken over de situatie van de soennieten in Bagdad (stuk 8 bij het verzoekschrift), houdt evenmin in dat elke soenniet omwille van het behoren tot deze geloofsstrekking automatisch in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Evenmin kan uit de landeninformatie of het aangehaalde arrest van het Upper Tribunal worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten, dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking, dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoekers dienen aldus concrete aanwijzingen aan te reiken waaruit blijkt dat verzoeker omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoekers hebben in dit verband echter geen concrete, geloofwaardige en ernstige problemen aangehaald, gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Verzoekers wijzen er nog op dat verzoeker als soenniet woont in een overwegend sjiitische wijk en dat hij langs beide kanten een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van al dan niet gerichte aanslagen. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat *“noch het feit dat u in een gemengd huwelijk zit, noch het feit dat u in een wijk woonachtig bent met een overwegend sjiitische bevolking, een motief was om te vertrekken. U haalde dit immers nergens aan en uw vrouw gaf expliciet aan nooit problemen gekend te hebben omwille van jullie gemengd huwelijk of omwille van de wijk waarin jullie woonden (CGVS I vrouw p.10).”* Verzoekers betwisten noch weerleggen dit motief. Nu verzoekster uitdrukkelijk heeft aangegeven nooit problemen te hebben gekend omwille van het gemengd huwelijk of omwille van de wijk waarin verzoekers woonden, maken verzoekers niet aannemelijk, zonder verdere concrete aanwijzingen aan te brengen, dat verzoeker bij terugkeer naar Bagdad plots wel zou worden geïsoleerd of vervolgd omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging.

2.4.2.7. Verzoekers voeren geen concrete argumenten aan tegen de overige motieven met betrekking tot een mogelijke vrees omwille van ongewettigde afwezigheid op verzoekers werk en de dood van zijn broers en laten deze motieven ongemoeid. Deze motieven zijn pertinent en blijven gehandhaafd.

2.4.2.8. In hun middel menen verzoekers dat de verschillende elementen van verzoekers profiel, die in het verzoekschrift uitgebreid in de verf worden gezet, aanleiding zouden moeten geven tot de erkenning als vluchteling, zeker wanneer deze elementen cumulatief worden beoordeeld. Hierbij halen verzoekers een uitspraak aan van het UK Upper Tribunal van 23 januari 2017. De Raad merkt op dat deze uitspraak van het Britse Hooggerechtshof betrekking heeft op de ‘individuele kenmerken’ bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade die, cumulatief bekeken, eventueel aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft verzoekers profiel als politieagent en veiligheidsbeambte voor een onderzoeksrechter alsook wat betreft zijn profiel als soenniet wonende in een gemengde wijk, kan worden verwezen naar wat hierboven werd besproken en besloten, met name dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker bij terugkeer naar Irak, Bagdad, omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging of zijn werkzaamheid als politieagent plots wel dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd.

Wat betreft de verwijzing naar de ontvoeringspoging van hun zoon, wijst de Raad erop dat de ontvoeringspoging in de door verzoekers geschetste omstandigheden, -met name de benadering door militieleden om informatie te krijgen over de rechter voor wie hij werkt met als doel een bekend lid van de Asa'ib Al Haq militie, met name dhr. J.A.T. vrij te krijgen-, werd onderzocht en als niet-geloofwaardig beoordeeld.

Waar verzoekers verwijzen naar een verblijf van drie jaar in het buitenland, blijkt uit het arrest van de Upper Tribunal dat de voorliggende landeninformatie op deze grond alleen, met name een verblijf in het buitenland, geen risico op vervolging aantoonde. Bovendien stelt de Upper Tribunal dat elke beoordeling in dit kader afhankelijk is van de feitelijke omstandigheden van de zaak. De Raad stelt vast dat verzoekers slechts aanvoeren dat ze drie jaar in het buitenland verblijven, maar geen andere feitelijke omstandigheden aanbrengen die in dit kader relevant zijn. Het loutere gegeven dat verzoekers slechts drie jaar in het buitenland hebben verbleven is geenszins voldoende om een risico op vervolging aannemelijk te maken (BA (Returns to Baghdad) Iraq CG [2017] UKUT 00018 (IAC), par. 107 (iv)).

Wat betreft de moord op verzoekers broer in 2007 wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Uw andere broer werd in 2007 vermoord in het kader van het toen hoogoplopend sektarisch geweld, al stelde u hierbij dat dit niet de reden uitmaakte waarom u vertrok (CGVS I p.4-5). Uw ouders stierven respectievelijk in 1999 en in 2007. Gezien het lange tijdsverloop en het gegeven dat u sindsdien geen geloofwaardige problemen heeft gekend, en gezien het gegeven dat de situatie in 2007 waarbij het sektarisch geweld zeer hoog opliep niet te vergelijken is met de huidige situatie in Bagdad, zijn er evenmin indicaties dat u alsnog omwille van een familielid zou worden geïsoleerd. Sowieso haalt u nergens aan dat u een vrees heeft omwille van familieleden die zijn overleden.”* Zoals eerder vermeld, laten verzoekers dit pertinente motief ongemoeid.

Wat betreft verzoekers' betoog inzake ontelbare checkpoints, merkt de Raad dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker omwille van zijn soennitische achtergrond in vergelijking met andere burgers een discriminatoire behandeling ondergaat aan de checkpoints. Evenwel kunnen deze meer doorgevoerde identiteitscontroles bezwaarlijk als 'daden van vervolging' worden gekwalificeerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de verschillende elementen van verzoekers profiel, of ze nu individueel of cumulatief worden beoordeeld, in casu niet kunnen leiden tot de erkenning als vluchteling. Verzoekers hebben weliswaar een aantal elementen uit verzoekers profiel nader toegelicht, waardoor een meer gedetailleerd beeld ontstaat, maar deze beschrijving van zijn individuele situatie laat omwille van bovenvermelde redenen niet toe te concluderen dat verzoeker omwille van de cumulatie van deze elementen zou worden blootgesteld aan daden van vervolging.

2.4.2.9. De Raad besluit dat het geheel van bovenvermelde vaststellingen onverminderd overeind blijft. Deze vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat, enerzijds, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat, anderzijds, verzoekers geen voldoende zwaarwichtige elementen aanhalen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad besluit dat niet is voldaan aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

## 2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

### 2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

### 2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.5.2.2. Wat betreft de ernstige schade bedoeld in artikel 48/2, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat deze betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”*. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden vervolgingsfeiten kunnen verzoekers zich niet langer hierop steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers van oordeel zouden zijn dat verzoeker, omwille van de specifieke elementen van zijn profiel – al dan niet cumulatief beschouwd – een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kunnen zij niet worden gevolgd. Omwille van wat hierboven werd uiteengezet, maken verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker wegens zijn profiel een risico zou lopen op meer doelgerichte vormen van geweld of dat hij specifiek wordt geviseerd. Eventueel kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn profiel aan bepaalde checkpoints grondiger wordt doorgelicht dan andere burgers. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, waarmee artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet deels overeenstemt, kan echter slechts gewag worden gemaakt van een met dit verdragsartikel strijdige handeling indien deze een *“minimum level of severity”* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162) en hiervan ligt geen overtuigend bewijs voor.

2.5.2.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt in een eerste hypothese bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoekers verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de

grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 19 juni 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *"Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad"* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse

checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve landeninformatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Verzoekers stellen dat de veiligheidssituatie in Bagdad volatiel is en dat er geen sprake kan zijn van een duurzame, stabiele veiligheidssituatie. Zij betogen dat omwille van de instorting van het kalifaat in Irak en Syrië, de situatie in Bagdad zal escaleren.

De Raad merkt op dat het terugvallen op het plegen van terroristische aanslagen vanuit de ondergrond, tekenend is voor de tanende slagkracht van IS. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Verzoekers gaan evenwel voorbij aan het gegeven dat het alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Zoals gesteld, werd bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in



Bagdad terdege rekening gehouden met het gegeven dat er zich nog aanslagen voordoen alsook met de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

Verzoekers verwijzen ook nog naar een recente nota van UNHCR die gewag maakt van een problematische toegang tot Bagdad vanuit de luchthaven, een verregaande security clearance voor terugkeerders naar Bagdad en ontelbare checkpoints (stuk 12 bij het verzoekschrift).

Uit de UNHCR nota blijkt evenwel dat deze nota enkel handelt over een “intern vluchtalternatief in Bagdad” voor personen die niet afkomstig zijn uit Bagdad. Verzoekers verklaarden tijdens hun gehoren evenwel afkomstig te zijn uit Bagdad, waar ze geboren en getogen zijn. Bagdad kan dan ook niet worden beschouwd als een intern vluchtalternatief, nu deze stad hun regio van herkomst is. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat deze nota op hun situatie, als bewoners afkomstig uit Bagdad, van toepassing is.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, elementen eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.4. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen evenwel, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. In andere woorden, dezelfde persoonlijke omstandigheden kunnen bijgevolg niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) enerzijds, én bij de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) anderzijds.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift evenwel dezelfde persoonlijke kenmerken en omstandigheden aanhalen als deze die reeds besproken werden in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus als in het kader van de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat verzoeker een verhoogd risico loopt om te worden getroffen door willekeurig geweld en hierbij verwijzen naar zijn soennitische geloofsovertuiging, zijn huwelijk met een sjjiitische vrouw, zijn woonst in een overwegend sjjiitische wijk, zijn werkzaamheid als politieagent en later als veiligheidsbeambte van een onderzoeksrechter, en ontelbare checkpoints stelt de Raad vast dat deze elementen betrekking hebben op omstandigheden die verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds uiteengezet, zijn deze – al dan niet cumulatief beschouwd

– niet voldoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers verwijzen naar hun woonplaats in een overwegend sjiiitische wijk, merkt de Raad op dat zij geenszins aantonen dat dit gegeven op zich een persoonlijke omstandigheid inhoudt die tot gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekers maken niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat zij in deze wijk wonen, voldoende is om te besluiten tot een nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Een verscherpte lokale vatbaarheid wordt niet aangetoond.

De door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedentenwerking. Verder wijst de Raad erop dat ook niet blijkt dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoekers citeren.

2.5.2.5. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij uitgebreid de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, en werden zij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

### Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES